

KESKENY ÚT

A Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézet lapja 2000. III. évfolyam, 16. szám

ISTEN KÖZELÉBEN

Mit gondol Isten rólam?

Feltetted már magadnak ezt a kérdést?

Talán fontosabbnak tűnt számodra az, amit te gondoltál Istenről. De, ha elgondolkozol azon, hogy Ő a világegyetem uralkodója és bírója (1Móz 18:25; ApCsel 17:31; Ézs 45:18-22), és hogy egy napon meg kell, hogy állj előtte, és számot kell, hogy adj az életedről, vajon akkor nem fontosabb-e azt kérdezni: „Mit gondol Isten rólam?”

Nos – mondod –, Ő jó véleménnyel kell, hogy legyen rólam, mivel a dolgok elég jól alakulnak az életemben.

Egy bizonyos értelemben igazad van. A Szentírás azt mondja a Lk 6:35-ben, hogy Isten jó mindenkihez. Valóban, minden étel, amit megeszel, minden, ami a tied, és minden lélegzetvétel Istentől van. Igen, Isten jó hozzád, de ugyanaz az igevers azt mondja, hogy Ő jó a gonosz emberekhez is. Gyilkosok, rablók és más gonosz emberek is esznek és lélegeznek Isten jósága folytán. Jósága megtérésre kellene, hogy indítsa őket. Így tehát erre a kérdésre a válasz nem csak ennyi.

Miközben gondolkozol válaszodon, vedd figyelembe azt, hogy Isten szent (Ézs 6:3; Jel 15:4; 1Pét 1:15-16). Szentsége azt jelenti, hogy Isten erkölcsileg tiszta, és tökéletesen jó. Ő szereti a jót, és gyűlöli a gonoszt. Szentsége azt jelenti, hogy Isten a jó dolgokban gyönyörködik, mint amilyenek a szeretet, az igazság, a hűség, az erkölcsi tisztaság, a jó indítékok, a tiszta beszéd, a jó célok, a tisztelet a tekintély iránt, és az istenfélő élet (Istent szerető, Istent tisztelő, Istent imádó, és az Ő parancsolatait megtartó élet). Szentsége azt jelenti, hogy Ő gyűlöli az olyan dolgokat, mint a lopás, a hazudozás, az erkölcsi tisztátalanság, a káromkodás, a büszkeség és az istentelen élet (Istent nem szerető, Istent nem tisztelő, Istent nem imádó, és az Ő parancsolatainak nem engedelmeskedő élet). Ezek azok, amiket a Szentírás bűnnek nevez (1Jn 3:4; Róma 1:18-32; Gal 5:19-21).

Továbbá vedd figyelembe azt, hogy Isten igazságos (1Pét 1:17; Róma 2:5-11; Róma 1:32). Ez azt jelenti, hogy Ő nemcsak gyűlöli a bűnt, hanem meg is büntet minden bűnt. Ezt mondja: „Amely lélek vétkezik, meg fog halni.” Isten mindig megtartja az Ő szavát. Tehát bárki, aki olyasmit tesz, amit a szent Isten gyűlöl, büntetésben fog részesülni általa. A büntetés a halál. Isten Bibliájában a halál a következőket jelenti: meghalni testileg, és azután meghalni örökre, a pokolba kerülni (Mt 18:8-9; Mt 25:46; 2Thessz 1:6-10; Jel 14:11). Tehát tedd fel magadnak ezt a kérdést: „Vétkeztem?” Ha a válasz igen, akkor Isten nagyon haragszik reád, és ha a dolgok nem változnak meg, akkor Ő fizikai és örök halálra ad téged. Ez azt jelenti tehát, hogy nagy veszélyben vagy. Gondolkozzál el ezen. Isten nagyon haragszik reád, mivel olyan dolgokat cselekszel, amiket Ő gyűlöl, és Ő meg fog büntetni téged. Ez bármelyik napon bekövetkezhet. Minden nap halnak meg emberek. Mi van akkor, ha Isten irántad való türelme elfogy holnap?

(folytatás a 6. oldalon)

Mit gondol Isten rólam?

Sola Scriptura

A Reformáció Skóciában

A Reformáció napja

Reformáció az
Ószövetségben

Beszámolók a nyári
táborokról

Keresztretjtvény
gyerekeknek

Gyülekezeti alkalmaink

KESKENY ÚT

Szerkesztő: Zoltán Zsolt

Cím: 1074 Budapest,

Rákóczi út, 78. 1/4

Tel: 06-1-322-9317

zoltanzsolt@matavnet.hu

A Károlyi Gáspár Teológiai és
Missziói Intézet címe:

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel: 06-46-412-558

kgtmi@matavnet.hu

<http://web.matavnet.hu/reformed>

Sola Scriptura

Bizonyára ismerős előttünk e jelszó, amely a reformáció időszakában vált népszerűvé. Azt is tudjuk, hogy ez annyit jelent, mint „egyedül a Szentírás”. Miért van akkor ma olyan zavar, a Szentírás körül? Nem vallják ma is sokan a Sola Scriptura elvét? Ha pedig ezt teszik, vajon nem járnak-e a reformátorok nyomdokaiban? Ahhoz, hogy ezekre a kérdésekre megfelelő bizonyossággal válaszoljunk, hadd mondjuk el azt, hogy mit NEM értettek a reformátorok a Sola Scriptura elve alatt.

Nem értették azt, hogy *egyedül a Szentírásra* csak azért van szükségük, hogy saját felfogásaikat igazolják. Azt sem mondták, hogy *egyedül a Szentírás* az, ahonnan bizonyos nekik tetsző, részeket kiragadhatnak. más kényelmetlen részekről pedig egyszerűen megfeledkezhetnek. Nem érveltek azzal sem, hogy *egyedül* egy olyan *Szentírásra* van szükségük, amelyet a hagyomány által kell igazolni és értelmezni. Más szóval, nem úgy hivatkoztak *egyedül a Szentírásra*, hogy abból közben, zavaró részeket elvettek, más dolgokat pedig hozzátettek. Pedig a keresztyénség története, szomorú módon, sok esetben erről szól, hogy egyes emberek, hogyan vallották Isten Igéjét. Vagy nem vallották azt teljes egészében, vagy pedig olyan dolgokat is vallani véltek, amelyeket Isten soha nem mondott. Pedig nem hiába figyelmeztet az Ige így a Jelenések könyvében: „*Hogyha valaki hozzátesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; és ha valaki elvesz e prófétálás beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből...*” (Jel 22 18,19)

1. Reformációra van szükség, ha az Íráshoz hozzátészek

Egyedül a Szentírásra, és a teljes Írásra van szüksége az embernek - ezt hangsúlyozták a reformátorok, sok esetben az egyházatyákra

is hivatkozva. A katolikus egyház ugyanis az egyházatyák egyes kijelentéseit használva akarta igazolni azt, hogy a hagyomány egyenrangú (esetenként fontosabb is) a Szentírással. Nem állítjuk azt, hogy az egyházatyák tévedhetetlenek lettek volna, de még azok is, akikre oly nagy hévvel hivatkoznak, világosan beszélnek a Szentírás egyedi és elégséges voltáról. Így például Athanasius azt mondja: „*Mert valóban, a szent és Isten által ihletett Írások önmagukban elegendőek az igazság hirdetésére.*” Vagy Ágoston így nyilatkozik: „*Szívesen elismerem neked barátom, hogy egyedül azoknak a könyveknek (és csak azoknak), amelyek kanonikusok, tanultam meg olyan tiszteletet és megbecsülést tulajdonítani, hogy határozottan hiszem, hogy egyetlen hiba sem található bennük, amely a szerzőtől származna.*” Nem csoda, hogy Luther azt állítja, hogy a „*Szentírás nem tévedhet*”, Kálvin pedig ahhoz a Szentíráshoz hív, amely: „*a Szentlélek iskolája, amelyből semmi hasznos és szükséges dolog nem maradt ki. Így tehát nem is tanít semmi olyat, amelyről ne lenne hasznos tudni.*”

Világosan kitűnik, hogy a reformátorok számára az Írás nem csak a tévedhetetlen Ige, hanem az egyedüli és elégséges Ige is. Mindazok bátorsága ellenére, akik nem rettentek vissza attól sem, hogy Isten beszédét megtoldják (micsoda merészség azt feltételezni Istenről, hogy Ő nem mondott el mindent, amire valóban szükségünk van), a reformátorok merték vállalni azt, hogy elég az a Szentírás, amelyet Istentől kaptak, és valójában csak egyedül az elegendő az üdvösségükre nézve.

2. Reformációra van szükség, ha az Írásból elvesznek

Napjainkban, egyes szektákat kivéve, akik a Szentírás mellé teszik

„szent” könyveiket, vagy új kijelentéseiket (pl. a Mormon könyve - a mormonoknál, Ellen J. White írásai - az adventistáknál, új kijelentések - a karizmatikus mozgalomnál); inkább azt tapasztaljuk, hogy egyesek elvesznek az Írásból. A támadás mindenképp Isten tökéletes tudása és bölcsessége ellen irányul, mert a mai ember nem tudja elképzelni, hogy Isten hogyan beszélhet olyan dolgokról, amelyeket ő, „az ember” nem képes racionálisan megmagyarázni. Miközben Bultm Isten beszédét a „mitológiától” tisztogatta (a csodáktól és minden olyan résztől, mely racionálisan nem magyarázható), hamarosan ott találta magát, hogy ha megfelelő módon akarná azt megtisztítani, akkor magától Istentől is meg kell tisztítania az Írást. Ez a két lehetőség áll tehát ma előttünk: egy Isten nélküli, nekünk megfelelő könyv, vagy az a Szentírás, amely kijelenti nekünk az Istent. Ha nincs tévedhetetlen és teljes Szentírásunk, nem lehet igazi Istenbe vetett hitünk sem. Egyedül a Szentírás jelenti ki nekünk Őt, és erre a Szentírásra tegyük mértékben szükségünk van. Így érzed-e szükségét a Szentírásnak? Ha nem, akkor itt az ideje a reformációnak. Nincs békesség? Késégek gyötörnek? Nincsenek válaszaid? Erőtlennek érzed magad? Nem tudod ki Isten? Ismered őt, mégsem bízol igazán benne? Akkor jöjj a Szentíráshoz, az egyetlen elégséges isteni Igéhez, és készülj fel a változásra. Ha ugyanis úgy olvasod, mint *egyedül a Szentírás*, amelyhez még a saját gondolataidat sem szabad hozzátenned, és a kényelmetlen részeket sem veheted ki belőle, akkor a reformáció megvalósul a te életedben is.

Bagoly Gyula

A Reformáció Skóciában

A reformációról minden év októberében szoktunk beszélni. A magyar református ember tudatában a reformáció egy régtörténet esemény, amelynek következtében ma sokan reformátusnak születnek Magyarországon, és a történelmi tartományokban. Hallott valamit Bocskainak és Bethlennek a harcairól, de nem tudja felsorolni a református alapelveket, és még kevésbé hallott a hit általi megigazulásról. Ha pedig hallott Luther 95 tételéről, akkor fogalma sincs, hogy mi van megírva azokban.

A reformáció azonban annál sokkal több volt. Sok országban a néptömegek tárt karokkal fogadták, legfőképpen a megigazulás tana miatt (Magyarország, Skócia, stb.). Más országokban azonban, csak az uralkodótól jött parancsnak engedelmeskedve lettek protestánsok a tömegek (Anglia, Dánia, Svédország, stb.).

A reformáció előtti Skóciát a szétdaraboltság, a gyenge központi hatalom, az anarchia, az erkölcstelenség és sok egyéb negatív tényező jellemezte. Már az 1300-as évek óta a franciákkal szövetkeztek, hogy megállítsák az angol előrenyomulást, ennek következtében francia csapatok voltak az országban. A francia csapatok azonban, az erkölcstelenséget hozták az országba.

Egy másik negatív tényező, amely elősegítette a reformációt, a Római Katolikus Egyház romlottsága és istentelenségbe vezető tanítása volt. Az emberek elmentek a misére, de nem tudták, hogy hogyan üdvözülhetnek. Lelki sötétség volt, amit fel kellett cserélni világosságra.

A reformáció harmadik nagy tényezője Skótföldön, Patrick Hamilton erőteljes fellépése volt. Hamilton lutheránus tanokat vallott, és azt prédikálta, hogy az ember csak hit által igazulhat meg, és hogy a pápa az Antikrisztus. Tanaira leghamarabb a püspökök figyeltek fel, akik szorgalmazták is azoknak elítélését. 1528-ban máglyára küldték. Halálával egy furcsa helyzet állt elő: akik soha nem hallották Hamilton tanítását, a máglyát látva, kezdtek érdeklődni az elítélt tanai iránt. A gyilkosok éppen az ellenkezőjét érték el az ítélettel: ezután egyre többen kezdtek megtérni Skóciában. A prédikátorok és a nép vállalták hitüket még akkor is, ha annak máglyahalál volt a következménye.

1546-ban Hamilton egyik tanítványát, George Wishartot égették meg. Wishart halála még erősebb ellenállást fejtett ki a nép körében. Wishart mellett ott volt egyik hűséges tanítványa, John Knox. Knox is meg akart halni Wisharttal, de Wishart figyelmeztette, hogy neki kell tovább vinnie a reformáció lángját. A máglyát látva, Knox még erőteljesebben kezdett prédikálni. Az Edinburgh-i St. Andrew erődben hirdette az Igét. A püspöki vezetés megostromoltatta az erődöt az országban állomásozó francia csapatokkal. A francia csapatok

megígérték, hogy mindenkit szabadon engednek, ha feladják az erődöt. A védők megadták magukat, de ismét csak a katolikusok hazugságaival találták szembe magukat, mert azok mindenkit gályarabságra küldtek. John Knox 19 hónap után, az angolokkal való egyik fogolycseré alkalmával szabadult az evező mellől. Ezután Thomas Cranmer érsek mellett szolgált, egészen Tudor (Véres) Mária trónra lépéséig. Több lelkes társával Európába menekült a katolikusok által szított vérengzések elől.

A skót reformáció egy fontos fordulópontja az 1557-es szövetségekötés volt, amelyben a skót protestánsok elhatározták, hogy ha kell életükkel védik meg a reformációt, és mindent megtesznek, hogy hazájukban elterjedjen Isten Igéje. A nemesek pártolták a lelkipásztorokat, és 1559-ben visszahívták Európából John Knoxot. Knox az európai tartózkodása

alatt még jobban felkészült a szolgálatra, és számos traktátust és levelet küldött az otthonmaradt testvéreknek. Visszatérése után még nagyobb hatalommal prédikált, mint azelőtt. Sok ezren tértek meg bűneikből, egész Edinburgh az ő prédikációit hallgatta, kidobták a bálványokat a templomokból, a sötétség kezdett szétoszolni, az üdvösség ígérete egyre több szívben helyet foglalt. Edinburgh püspöke szaladt a királynőhöz, de nem tudták már levérni a reformációt, nem tudtak már máglyákat rakni, nem segített a karhatalom. Isten végezte a munkáját, amelynek emberek nem tudtak ellenállni.

1560-ban összegyűlt a skót parlament. A skót nép elfogadta a John Knox és öt társa által megfogalmazott Skót Hitvallást. Ugyanakkor betiltották a katolikus misét, és úgy döntöttek, hogy a Skót Egyház presbiteriánus lesz. Világosan látták a Szentírás alapján, hogy mennyire fontos az egyházszervezés, és az Isten iránti engedelmesség. A későbbi Westminster Hitvallás ezt úgy fogalmazta meg, hogy jóllehet mi nem a Törvény alatt, hanem a kegyelem alatt vagyunk, mégis Isten szuverenitása annak megtartására kötelez. Ha valaki engedelmeskedni akar, és arra törekszik, hogy megtartsa, áldás lesz az életén, ha pedig nem, akkor a kegyelemből elnyert üdvössége mellett, itt a földön el kell, hogy hordozza engedetlensége következményeit.

John Knox 1572-ben halt meg. Isten csodálatosan felhasználta népe szolgálatában. Az Angliával való perszonálunió következtében, többen be akarták vezetni a püspökséget Skóciában. Bátor lelkipásztorok a királlyal is szembefordultak, hogy érvényt szerezzenek a Szentírás tanításának. 1638-ban a skót nép ismét összegyűlt Isten előtt.

(folytatás a 4. oldalon)

A Reformáció Skóciában

(folytatás a 3. oldalról)

Akkorra annyira elfajult a helyzet, hogy ismét püspöki hatalom alakult ki Skóciában. Azonban sok lelkipásztor ez ellen kezdett prédikálni, és ennek következtében jöttek fel Edinburghba, hogy megújítsák a Skót Szövetséget. 1638. február 28-án a St. Andrew székesegyházban egy komoly, ünnepi tömeg gyűlt össze. Felolvasták azokat a pontokat, amelyben kezdtek eltérni a Szentírástól, majd felolvasták, hogy mit tanít a Szentírás. Ezután felolvasták a Szövetség szövegét, amelyben a Skót nép szövetséget kötött Istennel, hogy mindenkor Őt fogja követni. Kihirdették, hogy akiknek van még

Sokan vérükkel írták alá, egyszersmind elkötelezve magukat Isten Igéjének szolgálata mellett.

kérdése, azok feltehetik a kapuknál levő lelkipásztoroknak. Ezután következett a Szövetség aláírása. Az öreg Earl of Sutherland volt az első, aki aláírta, majd következtek a lelkipásztorok, nemesek, közberek, a következő napokban az egész országban szétvitték, hogy írja alá mindenki, aki akarta.

Ez volt a skót reformáció, amely a következő években további harcot jelentett azoknak, akik Isten Igéjét akarták szolgálni. Hitben járni ma is fegyelmezettséget kíván a keresztyén ember részéről. De ez a harc, ez az élet csak egy célt szolgálhat: Isten dicsőségét!

Curcubet Gábor

A reformáció emléknapja, mindenszentek- és halottak napja

Három ünnep van egymás mellett október és november fordulóján. Október 31-e a reformáció emléknapja a protestánsoknak. November 1-én mindenszentek napját ünnepli a római katolikus egyház. Azokét a szentekét, akiknek nem jutott hely a kalendárium egyes napjain. November 2-án halottak napja van ugyancsak a katolikus egyházban. Odilo, cluny apát rendelte el 998-ban a halottakról történő ilyen megemlékezést, ami aztán a 14. századtól vált általános gyakorlattá.

A protestáns egyházak elutasították a szentek vallásos tiszteletét, segítségül hívását, közbenjárását, és a halottakért mondandó miséket, közbenjáró imákat, a gyertyagyújtást.

Október 31-én az evangélikus és református egyházban a reformáció kezdetére emlékeznek, de más, magukat protestánsnak valló egyházakban is. Ennek eredetileg érdekes módon mégis van köze a mindenszentek napjához. Luther Márton ágostonrendi szerzetes, wittenbergi teológiai professzor és városi plébános 1517. október 31-én éppen a mindenszentek napjára összegyűlt tömeg tájékoztatására tűzte ki 95 vitatételét a wittenbergi vártemplom kapujára. Ezekben a tételekben a bűnbocsánat kérdéskörét kívánta megvitatni egy pénzért bűnbocsátó cédulákat árusító domonkosrendi szerzetessel. Luther akarata ellenére, ebből lett a reformáció.

Miközben a reformáció vallási megújulást eredményezett, azonközben az egész európai gondol-

kodás kilódult addigi kerékvágásából. A reformáció meghirdette az egyházban az egyetemes papság eszméjét, ami világi viszonylatban később az egyenlőség eszméjében lett világi eszmévé. Nemzeti nyelvű istentiszteletet, olcsó egyházat, széleskörű iskoláztatást, a tudomány fejlődését, a könyvkiadás felfutását és a gazdasági, később a társadalmi élet átalakulását eredményezte.

Kálvin János genfi reformátor megengedte a tisztességes kamat szedését, támogatta az ipart és a kereskedelmet. Elismertté vált így a pénzgazdálkodás, a kereskedelem és az ipar. Istentiszteletté nyilvánította a munkát, amiről így törölte azt a téves felfogást, hogy az Isten átka lenne. A szorgalmas, találékony, mai szóval vállalkozó kedvű polgár lett

Mi, reformátusok, akik Zwingli Ulrik, Bullinger Henrik és Kálvin János tanításai nyomán élünk, hálával ünnepelhetjük a reformáció megújulást hozó kezdő napját, október 31-ét mint az élet napját.

az eszménykép. Hangsúlyozta a testületi kormányzást az egyházban és a világi társadalomban. A zsarnoksággal szembeni törvényes ellenállást tanította, és nem a mindenbe belenyugvást. A kiválasztásról szóló tan hallatlan biztonságot, tetterőt adott a hívő embernek. 1990 körüli adat szerint a világon akkor élt 1 milliárd 685 millió keresztyénből 383 millió volt protestáns, azaz a reformáció valamelyik egyházához tartozó. Mi, reformátusok, akik Zwingli Ulrik, Bullinger Henrik és Kálvin János tanításai nyomán élünk, hálával ünnepelhetjük a reformáció megújulást hozó kezdő napját, október 31-ét mint az élet napját.

Dr. Dr. Csohány János

Reformáció az Ószövetségben

(2Krán 17:3-10)

A reformáció és a reformok többször is jelen voltak az ószövetségi egyház életében. Gondoljunk csak arra a kisebb reformra, amelyet Gedeon hajtott végre mielőtt a midianiták ellen indult (Bírák 6), vagy emlékezzünk az ismertebb reformok közül Jósias király reformjaira, amelyekről a 2Királyok 22. és 23. illetve a 2Kronika 34. fejezeteiben olvashatunk.

Most viszont vizsgáljunk meg egy kevésbé ismert reformációs időszakot - Josafát júdabeli király ország-lásának idejét. Júda történetének felemelő szakasza ez, amikor lelki, gazdasági és politikai szempontból is jelentős előmenetek történtek. Mi jellemezte ezt a reformációs időszakot? Melyek azok a jelenségek, amelyek a reformációval együtt járnak, illetve követik azt? Lehet-e valamilyen egyetemes alkalmazásokat megfogalmazni igeszakaszunk alapján? Ezekre a kérdésekre keressük a választ.

Először is, azt látjuk, hogy a reformáció nem spontán mozgalom. Lennie kell egy istenfélő vezetőnek, aki ezt meghirdeti. Esetünkben Josafát az, aki Istennek tetsző életet él, aki Dávid útjain jár (a királyok esetében többször is szerepel Dávid a kegyesség követendő mércéjeként, illetve összehasonlítási alapként), aki nem fordul a bálványokhoz segítségért (3v.), hanem a reformációra összpontosít. Josafát Istent kereste, és az ő parancsolataiban járt (4v.). Mennyire fontos tehát a vezetők személyes kegyessége! Gondolhatunk itt Mózesre, Dávidra, de Lutherre vagy Knoxra is. A vezetésre való alkalmasság, és a kegyes élet megtestesítői ők. Spurgeon mondja, hogy egy kegyes és szentéletű igehirdető rettenetes fegyver Isten kezében. Knoxról pedig feljegyezték, hogy úgy imádkozott, hogy jobban rettegtek imájától, mint tízezer katonától. Hol vannak ma a kegyes és határozott vezetők? Hol vannak azok, akik felvállalják a reformáció „kockázatát”? Valljuk meg, hogy Josafát sokat vállalt fel! Hiszen nemrég került a trónra, Izráellel ellenséges viszonyban van, az országban a bálványimádás még mindig elég népszerű - szóba jöhetne akár egy lázadás is, a filiszteusok pedig csak a megfelelő alkalmat várják a támadásra. De Josafát nem tanácskozott sem testtel, sem vérrel, hanem cselekedett. Szíve eközben felemelkedett az Úr útjain (6v.). Szempont-e egyáltalán a kegyesség a mi életünkben? Hol vannak a modern reformátorok?

Másodszor, a reformáció tisztogatást is jelent. Nem kell megborznunk. Itt nem holmi pogromszerű tisztogatásról van szó, hanem az Ige szerint tisztaság helyreállításáról. Josafát kiirtotta Júdából a magaslatokat és az Aserákat (6v.). Jeremiásnak pedig így szólt a küldetése: „országok fölé rendellek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj!” (Jer 1:10). Először a tisztogatás utána az építés! Amíg ezt nem értjük meg, nem lesz reformáció! A reformáció nem sminkelést jelent, hanem gyökeres változtatásokat! Nem a bűnök elken-dőzését és leplezését, hanem azok felismerését. Tisztogass a személyes életedben, majd vállald fel az istentisztelet megtisztítását, végül tégy valamit a tantisztaság helyre-

állításért is! A reformáció nem a kampánybeszédék ideje, mert a reformációra nem lehet emlékezni tétlen-kedéssel. A reformációért tenni kell, mögötte a gyakorlatias hitnek kell állnia. A reformáció tehát a személyes felelősség komolyan vételének időszaka. *Van-e tisztogatás ma? Van-e bűnlátás Isten népe között? Van-e szentségre való törekvés?*

*Harmadszor, a reformációs időszakban mindig az Ige van a középpontban. Isten változhatatlan igéje. Ilyenkor Isten igéje visszakerül az őt megillető helyre. Josafát az Úr parancsolataiban járt, az igét tanulmányozta. De ezt látjuk Jósias királynál is, amikor megtalálják a régi törvénykönyvet. A reformáció az Ige tekintélyének, megbízhatóságának és tévedhetetlenségének újrafelfedezése, ha úgy tetszik. Josafát király kiküldi a vezéreket és a papokat, hogy tanítsák a népet. Ezek magukkal viszik a törvénykönyvet, és abból tanítanak. Ez volt az ószövetségi nép Bibliája. Nem emberi rendelkezések alapján tanítanak, hanem egyedül az Ige alapján. Tudták már ők is, hogy mi a Sola Scriptura. Miről szól a mai reformáció? A változó ígéről, az elvetett ígéről, a saját magunk ízlése szerint deformált ígéről, a korszellemhez alkalmazkodó ígéről. Reformálni kell eddigi nézeteinket - tanítanak egyesek. És ezt tegyük meg a Bibliával kapcsolatos nézeteink esetében is. Nem az Ige reformál minket, mi deformáljuk az Igét. Így lett - ahogy valaki mondta - a *textus receptus*ból végül *textus rejectus*. Testvérem, hogyan viszonyulsz az ígéhez? Mennyire bír tekintéllyel a te életedre nézve?*

Negyedszer, a reformációs idők másik jellemzője a nép tanítása, oktatása, a misszió megélénkülése. Josafát kiküldi a vezéreket, a lévítákat és a papokat, hogy tanítsák a népet (7-9v.). Egyik városból a másikba járnak tanítani és „evangelizálni”. Nem elég tehát a bálványokat lerombolni! A nép még így is lemorzsolódhat, esetleg átpártolhat a pogányokhoz.

*Josafát felismeri, hogy nem elég évente néhány-szor felmenni a templomba, nem elég a sok ceremónia - tanítani kell a népet. Ezért küldi ki őket! Ez az ószövetségi misszió ékes példája. Vagy emlékezzünk az angol előreformátor, Wiclif missziósaira, a lollardokra. Ők is a népet mentek tanítani. Ő milyen nagy a tudatlanság ma is! Mikor fogjuk végre felismerni, hogy a belső megerősödés legalább olyan fontos, mint a külső biztonság. Josafát nemcsak az erődítményeit hozza rendbe, hanem a népet is „felvértezi” Isten igéjével. Mennyire hiányzik az „igazság beszédeit helyesen hasogató” tanítás! Testvérek, a megtéréssel nem ért véget a keresztyén élet. Ezzel csak elkezdődött. Tanításra van szükség! A kérdések pedig a következők: *Van-e továbbtanítás? Van-e egységes tanítás? Van-e alkalmazott tanítás? Van-e megélt tanítás? Lehet-e ma szervezeti, lelki egységről beszélni úgy, hogy közben egy szót sem ejtünk a tanbéli egységről?**

(folytatás a 6-ik oldalon)

Reformáció az Ószövetségben

(folytatás az 5. oldalról)

Ha nincs tanítás, elvadul a nép, ezért a reformáció népe nem maradhat tanítatlanul. *Vágyakozol-e a biblikus tanítás után?* Emlékezz az ígére, hisz a cél az, hogy a „Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon” (Kol 3:16)!

Végül *ötödször*, a reformáció két érdekesebb következményéről vagy gyümölcseről szólnék. A reformáció egyik velejárója az *adakozás*. Azt olvassuk, hogy „a nép ada Jósafátnak ajándékokat (5v.), és igen megnövekedett az ő gazdagsága.” Isten mindig megáldja azokat, akik az Ő ügyéért buzgólkodnak, és megnyitja az emberek szívét az adakozásra. Valljuk be, hogy egyik nagy kérdés, amit felteszünk a reformáció kivitelezhetetlenségének igazolására ez: *Rendben van, szükséges a reformáció, de miből? Nincs rá fedezetünk, nincsenek anyagi forrásaink!* Kezdd el a reformációt, Isten majd kirendeli a folytatáshoz a fedezetet! Gondoljunk csak a magyar reformáció patrónusaira. Isten a tehetős emberek szívét is meg tudja indítani! A másik érdekes következmény vagy fejlemény az *ellenség félelme*. „Az Úr igen megrettenté a földnek minden országait, amelyek Júda körül valának, annyira, hogy nem merének Jósafát ellen hadakozni” (10v.). *Nem a hadseregétől, nem is a megerősített várak láttán rettent meg a sok pogány ellenség, hanem a reformáció kibontakozása láttán.* Látták azt a lelki, tanbeli egységet, amely összekovácsolta a népet! Látták az istenfélő vezetőket, és megértették, hogy Isten a júdabeliekkel van.

Üres az egyház kasszája? Ne legyen ez akadály a reformációnak! Akarod, hogy rettegjen az ellenség? Kötelezd el magad a reformáció mellett! Hogyan is ne rettegne a Sátán, hiszen a kegyes életvitel, a bűn eltisztítása, a megszentelődésre való törekvés, az Ige komolyan vétele, a tanításban való elmélyülés egyre kevesebb teret biztosít neki. Ha pedig a keresztyének ezt összehangoltan és következetesen képviselik, az „ösellenség” egyre kényelmetlenebbül érzi magát.

Ne halogassuk tehát a reformációt! Emlékezzünk Jósafátra és Júda helyzetére! És emlékezzünk arra, hogy ezt Isten dicsőségére tesszük!

Szöke Imre

Mit gondol Isten rólad?

(folytatás az 1. oldalról)

Továbbá, vegyél figyelembe néhány jó hirt: Isten szeretet (1Jn 4:8; 1Jn 4:16; 2Móz 34:6-7; Jn 3:16). A szerető, szent Isten egy hihetetlen ajánlatot tesz neked. Felajánlja, hogy minden bűnödöt megbocsátja... mindegyiket... és nem haragszik reád, és nem küld a pokolba. Erre mondhatod, hogy: „Ő nem tudja megtenni ezt, mivel nem lenne igazságos; ha megtenné, akkor ez olyan lenne, mint amikor egy bűnözőnek megkegyelmeznek szakmai alapon.” Jó az érvelés, de az Isten nem így hajtja végre ezt. Isten felajánlja elfogadásra másvalakinek a megbüntetését

bűneidért. Olyan valakinek, aki soha nem vétkezett, és aki önként halt meg a bűnösökért... Ez a valaki pedig az Ő Fia, Jézus Krisztus. Erről szól a kereszt. Jézus meghalt ott, a bűnösök helyett (2Kor 5:21; Róma 5:10; Gal 3:10-14). Most már mindenkire, aki hisz Krisztusban, mint személyes Megváltójában, Isten úgy tekint, mint akik helyett Jézus meghalt. Mindaz a harag, ami eltöltötte a szent és igazságos Istent bűneik miatt, kiöntetett Jézusra, amikor Ő szenvedett, és meghalt a kereszten. Tehát Jézus büntetésben részesül, és a bűnösnek a bűnei megbocsátatnak. Jézus elítéltetik, és a bűnös felmentetik. Isten úgy tekint a bűnösre, mint olyan személyre, aki soha nem vétkezett. Isten igaznak nyilvánítja ki a bűnöst Jézus Krisztus által (Róm 3:19-26; Gal 2:16; Róm 5:18). Így tehát Isten elégtételt szerez igazságának, elégedett a személlyel, és örök életet ad neki. Ők a mennybe mennek, hogy együtt éljenek Istennel mindörökké örömben és tökéletes boldogságban. Az egyén megbékélt Istennel.

Megebékéltél Istennel? Amikor Isten reád gondol, akkor úgy tekint reád, mint akire módfelett haragszik! vagy mint olyan valakire, akinek minden bűne megbocsátatott, és aki minden bűnétől megtisztított? Mit gondol Isten rólad?

Talán ennél a pontnál azt kérdezed: „Hogyan békélhetek meg Istennel?” A válasz két részből áll:

1. Térj meg (ApCsel 2:37-39; ApCsel 17:30-31; Lk 24:45-48)! Ez azt jelenti, hogy minden olyan dologtól el kell, hogy fordulj életedben, amiről tudod, hogy Istent haragra gerjeszted vele. Többé ne tedd azt, távozz el attól, és ne tervezd el újra. Bármilyen legyen a te bűnöd, fordulj el attól.

2. Higgy Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltódban (ApCsel 16:30-34; Jn 3:14-21; Ef 2:8-10)! Ez többet jelent annál, hogy nagyra értékeled Őt. Ez azt jelenti, hogy bízol benne, magadhoz öleled Őt, és csak benne hiszel, mint egyetlen reménységedben az örök életre. Ő felajánlja az üdvösséget, a bűnbocsánatot és örök életet mindazoknak, akik Hozzá jönnek. Ha őszintén Hozzá jössz, Ő nem fog elutasítani. Amikor az emberek Krisztushoz jönnek, minden bűnük eltöröltetik, és ők igazak lesznek Isten szemében. Akkor már elképzelheted, hogy mit gondol Isten róluk! Így hívja őket: „Szeretteim, gyermekeim, szentjeim, szemem fénye.” És ad nekik örökkévaló együttélést Önmagával a paradicsomban.

Elmélkedj ezen a fontos kérdésen... Mit gondol Isten rólad? Látod-e azt, hogy mindaz, amit meg fogsz tapasztalni egy örökkévalóságon át, a te válaszodon múlik? Mennyi vagy pokol, öröm vagy kínszenvedés, elfogadás Istentől vagy elutasítás, megbocsátás vagy halálos ítélet... mindez attól függ, hogy Istennek, az igaz Birónak milyen véleménye van rólad. Buzdítalak, hogy vedd komolyan az örökkévalóságodat. Jöjj Jézus Krisztushoz, higgyél benne, és üdvözülni fogsz.

Kovács Kálmán

Beszámoló a nyári táborokról

„És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának és Jeruzsálemnek minden vénei. És felment a király az Úr házába, és Júdából minden férfi és Jeruzsálem minden lakója vele volt, a papok, a próféták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig. És minden beszédét elolvasta előttük a szövetség könyvének, amely megtaláltatott az Úr házában. És oda állott a király az emelvényre, és kötést tőn az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, és az Ő parancsolatait, bizonyágtételeit és rendelkezéseit teljes szívből és lélekből megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédét, amelyek meg vannak írva abban a könyvben. és ráállott az egész nép a kötésre.”

2Királyok 23:1-3

Ugyanazzal a céllal gyűltünk össze az idén nyáron a szovátai táborozóhelyre, mint a fent idézett igehelyen Júda és Jeruzsálem lakói. Isten szövetségének a könyvét olvastuk és tanulmányoztuk nap mint nap azzal a céllal, hogy a táborból hazatérve reformáció történéjé az életünkben, a gyülekezetünkben és a népünk között. Bizonyára sokkal kevesebben voltunk, mint a Jósias király által összehívottak, de Isten szövetségét mi is ugyanolyan komolyan kívánjuk betölteni, mint ők. A táborainkban voltak kicsik és nagyok is, a néhány hónapos csecsemőtől a hatvan-, hetvenéves öregekig. És ha nem is mind, de sokan megerősítették az Úrral kötött szövetségüket.

Összesen hat tábor szerveztünk, mindegyik egy hetet tartott. Július 17.-én kezdődött a brassói gyülekezet ifjúsági tábor. Ezt követte gyülekezeteink gyerektábor, a brassói, baróti, kézdívárshelyi, szovátai, szamosújvári és széki gyerekek részvételével. Augusztus első hetében volt a ravai cigánygyermek tábor. Utána a gyülekezet vezetői, ezek családjai és a Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézet diákjai táboroztak együtt. Augusztus 14. és 20. között táboroztak az idősebbek, a felnőtt gyülekezeti tagok és érdeklődők, végül az ifjúsági hitmélítő táborral zárult a nyári hadjárat. Isten áldása gazdagon áradt ránk, sok bátorítást, erősítést nyertünk és sokat tanultunk. Egyedül Istené a dicsőség ezért.

A gyülekezeti munkatársak tábor

Augusztus 7. és 11. között tartottuk a gyülekezeti munkások és diákok táborát. Ezen részt vettek a feleségek és a gyerekek is. Igen jó alkalom volt a családjaink közötti kapcsolat elmélyítésére, a pihenésre, az iget tanulmányozásra, a különböző problémák megbeszélésére. Esténként János apostol harmadik levelét tanulmányoztuk és elmélgedtünk róla. Az ige rávilágított életünk azon területeire, ahol reformációra van szükségünk. Ellátogattunk a parajdi sóbányába, ahol megláthattuk Isten dicsőségét és hatalmát a föld alatt. Itt énekekkel dicsértük Urunkat. A tábor alatt megtartottuk a munkatársi találkozót is, ahol megtárgyaltuk munkánk különböző problémáit. Sajnos nem tudott minden

munkatárs és diák részt venni, és a résztvevők közül is néhányan csak egy-két napig voltak jelen. Mindannyian megízlelhetjük a testvérek együttlétének örömét és áldását, így remélem, hogy jövőben mindenki komolyabban veszi majd ezt a tábor.

A gyülekezeti tagok és idősebb érdeklődők tábor

A tábor augusztus 14.-én, hétfőn délután kezdődött. Hétfő estig csak három táborozó érkezett, mindhárom Vulkánból, a Zsil völgyéből. Az aggodalom kezdett környékezni, hogy az idősebbek közül vajon csak négy ember érdeklődik az Isten dolgai iránt? Vajon mit gondolnak a vulkániak, hová hívták meg őket? Az aggodás helyett azonban Istenhez imádkoztam, és rábízam a résztvevők ügyét. Kedden délelőtt megérkeztek a táborozók, és a délelőtti előadáson a létszám már meghaladta a tízet. A délelőtti alkalmakon a Biblia fő hitigazságait tanulmányoztuk: A bűnös ember és a megváltás útja, Isten szövetsége és a Sákramentumok, A Biblikus egyház és Egyházfegyelem. Az előadásokat izgalmas beszélgetések követték, ahol a jelenlevők megállapították, hogy nagy szükség van a reformációra, mert úgy az egyén, mint az egyház messzire eltért a Szentírás tanításától. A délutáni alkalmakon a biblikus családról volt szó. Igen nagy érdeklődéssel és figyelemmel hallgatták az idősek is, hogy miként élhettek volna boldog családi életet. Belátták, hogy ezen a téren is van helyreállítani való bőven. A reggeli és esti áhítatokon Nehémiás könyvéből szólt az ige, rámutatva a bűnre, az Isten ígéjéről való megfélemezésre, de ugyanakkor biztatást és bátorítást is adott a megtérésre, és az Istenhez való fordulásra. Az imádságok, zsoltárok és dicséretok Istenhez emelték lelkünket, és megízlelhetjük Istennek azt a dicsőségét, amelyet az örökkévalóságra készített az Ő gyermekeinek.

Ebben a táborban is cserélődtek a résztvevők, voltak, akiknek hamarabb el kellett menniük, és voltak, akik csak később tudtak jönni. Körülbelül 30 ember vett részt összesen a táborban Brassóból, Kézdívárshelyről, Székelyudvarhelyről, Parajdról, Szovátáról, Nyárad-szeredából, Vulkánból, Marosszentkirályról, Ádámosról, Gyálról (Magyarország). Ha Isten megtartja életünket jövőben is megszervezzük. Tehát már most hívjuk és bátorítjuk az érdeklődőket - úgy szervezzék a nyári programjukat, hogy amennyiben lehetséges, eljöhessenek.

Kovács Ferenc

Boldog gyermekek tábor

A nyár folyamán Isten kegyelméből sor kerülhetett az alkalmainkat látogató gyermekek táborára. A tábor helyszíne a Szováta határában lévő Kopac tanya volt.

A tábor témája a boldogság volt, pontosabban, kiket mond Isten boldognak az Ő igéjében. Ehhez a Máté evangéliumának ötödik részében lévő boldogmondások szolgáltatták az igei alapot. A táborban 24 gyerek vett részt, különböző helységekből: Barót, Brassó, Kézdivásárhely, Szamosújvár, Szék, Szováta.

A gyerekek a délelőtti énekléssel, igehallgatással, igevers-tanulással, és az elhangzottakkal kapcsolatos kérdések megválaszolásával töltötték el. A délutáni programját közös vagy csoportos játék, közös kirándulás, fürdés a Medve-tóban, és számháborúzás töltötte ki. Minden gyereknek volt munkafüzete, amelyben egyúttal a pontjait is gyűjtötte. Pontokat kaptak a rendezett ágyért, szobáért, az esti csendért, igevers tanulásért, konyhai segítségért, egyes vetélkedőkben elért jó eredményekért, a helyesen kitöltött munkafüzetért. Emellett csúnya beszéddel, verekedéssel, a tábor engedély nélküli elhagyásával, a táborozó ház szabályainak a megszegésével, esti zajongással, rendetlen szobával lehetett elveszíteni a pontokat. A tábor végén rendezett árverésen mindenki érdeklődéssel, és a lehetőségek függvényében értékesíthette a pontjait.

Az elválást megelőző estén, a közös táborútnál a gyerekek spontán vetélkedőt rendeztek „Ki tud többet sími az elválás miatt?” címmel.

Szász Attila

A brassói ifjúság tábora

A brassói közösség ifjúsága 2000. június 17. és 24. között tartotta meg ifjúsági táborát a kopaci tanyán, ahol elsőként táborozhattunk az újonnan felépített konferenciaházban.

A tábor fő témája a Nők a Bibliában című előadás-sorozat volt. Az előadásokat Református Presbiterianus gyülekezeteink lekipásztoraik tartották. Az előadók, különböző bibliai nőszemélyek (Anna, Sára, Mária, Ráhel és Lea, Ruth, Eszter) jellemzése által rámutattak a nő szerepére a gyülekezetben, a feleség feladataira a családban.

A délutáni alkalmak során érdekes előadásokat hallgattunk különböző témákról. Megtutuk azt, hogy hogyan és milyen módszerek által közeledjünk keresztyén testvéreinkhez és hitetlen embertársainkhoz egyaránt. Fény derült arra a kérdésre is, hogy léteztek-e valóban a dinoszauruszok vagy sem. Beszéltünk az álmokról, és azok jelentéséről. Megtutuk, hogy mi a Biblia álláspontja a jelenésekről (pl. Mária jelenések) és a titkokról (pl. Fatima). Megvizsgáltuk, hogy milyen kell, hogy legyen az a bűnbánat, mely kedves az Úr előtt, és megtanultuk, hogy hogyan kell megszentelni az Úr napját. A tábor végén választ kaptunk arra a kérdésre is, hogy hogyan éljük meg keresztyénségünket miután visszakerülünk világi környezetünkbe.

Hadd mondjuk el most egy pár szóban a tábori programot:

Az ébresztő után kisebb csoportokban reggeli áhítatot tartottunk. A csoportos áhítatok nagyon áldásosak voltak, és egyben jó alkalmat biztosítottak egymás épülésére és megismerésére. A reggeli után az előadások következtek.

A lelki táplálék után a testi eledel sem maradhatott el. A szakácsnő hiánya alkalmat adott a lányoknak, hogy gyakorlatba ültessék az otthon tanultakat. Ez által is megtanulhattuk egymás főztét értékelni, és szeretettel elfogadni.

A szabadidő jó lehetőséget jelenthetett volna a szabadtéri játékokra vagy egy kirándulásra, de az esős idő miatt ezeknek nagy része elmaradt. Ennek ellenére jól kihasználhattuk a szabadidőt.

Ha az Úr előtt kedves lesz, jövőben is meg szeretnénk szervezni a táborot, ahová szeretettel várunk minden érdeklődőt. Bármilyen kérdésetek, javaslatotok vagy ötletetek van, írjátok meg a brassói gyülekezet címére.

A hitmélyítő tábor

Augusztus 21. és 28. között szerveztük meg a második hitmélyítő táborot. Reméljük, hogy lesz még folytatása a jövőben. A tábor helyszíne a Sóvidéken volt, Szováta-tól 5 km-re, a Görgényi havasok lábánál fekvő Kopac tanyán. Habár a hely neve Kopac, a táj gyönyörű és erdők borítják. Erről bárki könnyen meggyőződhet, ha ellátogat oda. Ebben az évben a táborokat az Úr kegyelméből felépülő tábori házban tarthattuk.

Előadóink amerikai kálvinista-baptisták voltak: Richard M. Bennett, és Dick Knolls. Ahogy a névből is kiderül, tengerentúli testvéreink tőlünk, református presbiterianusoktól, csak a keresztségben térnek el. Ők felnőttkeresztséget gyakorolnak. Richard Bennett 23 évig volt katolikus pap. Miután 48 éves korában megtért, és felismerte vallását, tévelygéseit, otthagyta az „egyedül üdvözítő” egyházat. Ennek ellenére hiszi, hogy van üdvössége Jézus Krisztus által, mert tudja, hogy az üdvösséget nem egy egyház, hanem Isten adja. Dick Knolls szintén katolikus volt, és 30 éves korában született újjá Jézus Krisztusban. Miután elhagyta a katolikus egyházat, lekipásztor lett.

Vendégelőadóink mélyreható előadásokat tartottak a katolikus egyház tévtanításairól, és ugyanakkor bemutatták a Biblia tanítását is. Csak néhány előadascímet említek a tizből: *A Biblia, mint az igazság tökéletes alapja, és a Római Katolikus Egyház autoritása; Pápai bűnbánat, vagy a Pápához való igazodás; Úrvacsora: Lelki Közösség az Úrral, és a Római Katolikus mise; Mária, a Biblia igazsága, és a hivatalos Római Katolikus hagyomány,* stb. Az előadásokat nagyon jól dokumentálták. Az
(folytatás a 9. oldalon)

adott témához, a megfelelő helyről, a megfelelő idézeteket használták a katolikus írásokból, s ezekkel ellentétben bemutatták Isten igéjének a tanítását is. Újból felismertük azt, hogy a katolikus tanítás mennyire ellentétben áll a Szentírás tanításával. (Az előadások magyar fordítását meg lehet vásárolni a szerkesztőségben.)

A tábor központi részét a már említett előadások képezték, de ezeken kívül néhány más témával is foglalkoztunk. Minden reggel és este áhítatokat tartottunk, melyeken szolgatársaimmal felváltva hirdettük az igét. Dick Knolls testvérünk is kivette a részét az igeszolgálatokból, s mint gyakorlott lelkész, igen hasznos tanácsokkal látott el bennünket az Igéből. (Lehet, hogy Dick Knolls jövő nyáron újból a vendégünk lesz. Imádkozzunk, hogy Isten tegye lehetővé ezt!)

Az idén sem sikerült jobban megszervezni a szabad programokat, de reméljük, hogy ez jövőben jobb lesz. A Mező-havasí kirándulás viszont felejthetetlen emlék marad mindannyiunk számára. Kovács Ferenc testvérem jóvoltából és bátorságából fakadóan (na, meg a terepjáró képességének kihasználásával), a tábor végére kissé lemorzsolódott táborozó csapatnak augusztus 26.-án sikerült meghódítania a Görgényi-havasok Szálka csúcsát, mely 1777 méter magas. Isten jóvoltából az ég elég tiszta volt, így messzire elláthattunk, és ha nem tévedek, Gyergyószentmiklós is feltűnt szemeink előtt. A tiszta levegő, a gyönyörű fenyves, a szinte zavaró csend, a leszálló alkony, a távolban megvillanó villámok, mind-mind lélegzetelállítóan hatottak ránk. Egyszóval, szép volt. A Mindenhatónak van szépérzéke.

Az Úr gondoskodott, a lelki táplálék mellett, testi eledelről és szakácsnőről is Marika néni (Nemes Mária) személyében, aki a fiatalok által is irigyelhető erővel és hozzáértéssel főzött nekünk.

A tábor résztvevői keresztyén fiatalok voltak: Erdélyből (Brassó, Kézdivásárhely, Marosvásárhely, Olasztelek, Székelyudvarhely), Felvidékről (Guta), Magyarországról (Miskolc), és az USA-ból. A tábor résztvevőinek száma 15-20 között ingadozott.

Az éneklésről még nem szoltam, de nyilvánvalóan az sem hiányzott. Jó volt együtt lenni, és Isten igéjét tanulmányozni. Lehet, hogy furcsának tűnik, hogy egy egész héten át a katolicizmussal foglalkoztunk. Egy kissé én is tartózkodtam az elején a gondolattól, de végül rájöttem gyakorlati hasznára. Magyarságunk nagy része katolikus, ezért ez imádságra és bizonyágtevésre kell, hogy indítson irányukba, mert a katolicizmus olyan, mint az az út, amelyről Salamon így szól: „Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra

menő út” (Péld 14:12). Irigylésre méltó a katolikusok buzgósága, de ha egy hamis úton járok, az én buzgóságom nem fog megmenteni. A Szentírás pedig világosan kifejezi az üdvösség egyedüli módját: „Kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” (Ef 2:8-9). Aki más módon – feltételezett ártatlansága, jónak mondott cselekedetei, vagy keresztsége alapján – reméli az üdvösségét, tudja meg, hogy egy vak reményt kerget. De áldott legyen Isten azért az útért, amelyet készített az Ő Fiában, Krisztusban, aki által van menetelünk az Atyához. A következő táborunkba a brassói gyülekezet lekipásztoránál, Sikó Mihálynál lehet jelentkezni.

Sikó Mihály

Keresztyén ifjúsági tábor Kárpátalján

Nagy felelősséget érezve szerveztük meg a nyári ifjúsági táborunkat. Úgy állítottuk össze a programot, hogy a fiatalok minél több református igazságot ismerjenek meg Istenről és az Evangéliumról. Sajnos a Kárpátaljai fiatalokat sem kerülte el az a hamis tudat, hogy a keresztyénséget nem kell alkalmazni a hétköznapi életükben, mintha ez egy különálló dolog lenne. Ezt a felfogást észrevettük az előadások után, mikor a fiatalok, mellőzve az elhangzottakat, folytatták addigi világi életüket: hogyan tudjanak kapcsolatot létesíteni egymással, persze mindezt világi szemmel nézve. Továbbá nagy érdeklődést tanúsítottak a világi zene iránt. Ezekkel a problémákkal kellett szembenéznünk. Próbáltuk megértetni velük, kisebb-nagyobb sikerrel, a táborunk célját. A tábor végén nem tapasztaltunk nagy, nyilvános megtéréseket, de hálát adunk az Úrnak, hogy ezekből a fiatalokból többen érdeklődővé váltak. Ez abból tűnik ki, hogy havonta rendezünk ifjúsági találkozokat, s a táborban résztvevő fiatalok fele eljön ezekre az alkalmakra, ahol tovább fejtegetjük a Biblián alapuló református tanítást. Reménységgel vagyunk afelől, hogy Isten elvégzi a nagyobb munkát az ő szívükben. Mi is törekszünk arra, hogy ezek a fiatalok igaz, állhatatos keresztyénekké váljanak, akik nemcsak beszélnek a keresztyénségről, hanem meg is élik azt. S azért imádkozunk, hogy Isten tegyen bennünket képesekké a cél véghezvitelére.

Demeter Géza

Heti szolgálati alkalmak gyülekezeteinkben

Helység	Info	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
Budapest	Zoltán Zsolt 322-93-17		19.00 IB				11.00 IT 17.00 AB
Miskolc	KGTMI 412-558	18.00 IB	17.00 FB				10.00 IT 17.00 IT
Barót	Tókos Sándor 067-377-369	17.00 IB		19.00 FB			10.00 GYIT 11.00 IT
Brassó	Sikó Mihály 068-183-559		18.00 IM	18.00 FB		17.00 IB	11.00 IT 17.00 HIT
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 094-307-550			19.00 FB		11.00 IB	10.00 IT 19.00 FB
Rava	László Lehel 065-143-462						13.00 IT 15.00 GYIT
Marosvásárhely	Kovács Kálmán 065-160-701						10.00 IT 18.00 FB
Medgyes	Kovács Kálmán 065-160-701		18.00 FB				
Nyárádszentanna	László Lehel 065-143-462			16.00 IB 17.30 FB			10.00 IT
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 094-307-550		19.00 FB				
Szamosújvár	Szász Attila 092-459-594			19.00 FB		14.00 IB	11.00 IT
Szatmár	Hatvani N. Alpár 061-733-871						17.00 FB
Szék	Vigh István 064-228-261		20.00 FB		20.00 FB		10.00 IB 11.00 IT 17.00 FB
Székelykeresztúr	Curcubet Gábor 094-246-095					16.00 FB	
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 094-246-095		19.00 FB		19.00 FO		10.00 IT 11.00 HIT 16.00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 065-577-592						10.00 IT 16.30 IB
Beregszász	Demeter Géza 0314-124-639		16.00 FB				10.00 IT
Kukja	Demeter Géza						14.00 IT
Gát	Demeter Géza	13.00 FB					
Izsnýéte	Demeter Géza					18.00 FB	

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

1. Ki vitte fel a gyermekét egy tulokkal, egy efa liszttel, és egy tömlő borral az Úr házába, Silóba? (1Sam 1:22-24)
2. Kit hívott le Jézus a fárol? (Lk 19:5)
3. Ki volt az a kitűnő katona, aki halálos ítéletét személyesen vette át a királytól egy levelben? (2Sam 11:15)
4. Ki volt az, aki búzaaratáskor a mezőn járt, mandragóra bogyót talált és elvitte anyjának? (1Moz 30:14)
5. Két szolga és egy katona útra kelt. Hogy hívják azt a parancsnokot, aki Joppába küldte őket? (ApCsel 10:1-8)
6. Hány nőt említ Jézus nemzetsegtáblázatán? (Mt 1:1-17)
7. Ki volt Jakab és János apja? (Mt 4:21)
8. Melyik próféta szállt meg gyakran a süneim asszony házában? (2Kor 4:8-10)
9. Barlangsrban feküdt polyakkal körületekerve, de Jézus életre keltette. Ki volt az? (Jn 11:38-44)